

Ilustroval Karel Osoha

Vojtěch Matocha

**„PRAŠINA ZŮSTALA TEMNÁ
A TICHÁ, NEBEZPEČNÁ, NASÁKLÁ
PŘÍBĚHY A TAJEMSTVÍM.“**

Prašina je tajuplné místo, temný ostrov uprostřed zářící Prahy. Nikdo neví proč, ale na Prašíně nefunguje elektřina. Lamy tu nesvítí, tramvaje nejezdí, rádio nehraje, mobil je bez signálu.

A v téhle strašidelné čtvrti pátrá Jirka se svými kamarády Tondou a En po dávném tajemství, které by mohlo změnit svět. Jejich dobrodružství je o to nebezpečnější, že při něm musejí čelit partě všeho schopných dospělých chlapů, kteří mají stejný cíl.

Foglarovsky laděný a mimořádně napínavý příběh doplňují ilustrace, které čtenáře vezmou přímo do nitra Prašiny.

PRAŠINA

PRAŠINA

Vojtěch Matocha

**Pa
se
Ka**

Pro čtenáře od 9 let

ISBN 978-80-7432-910-4

**Pa
se
Ka**

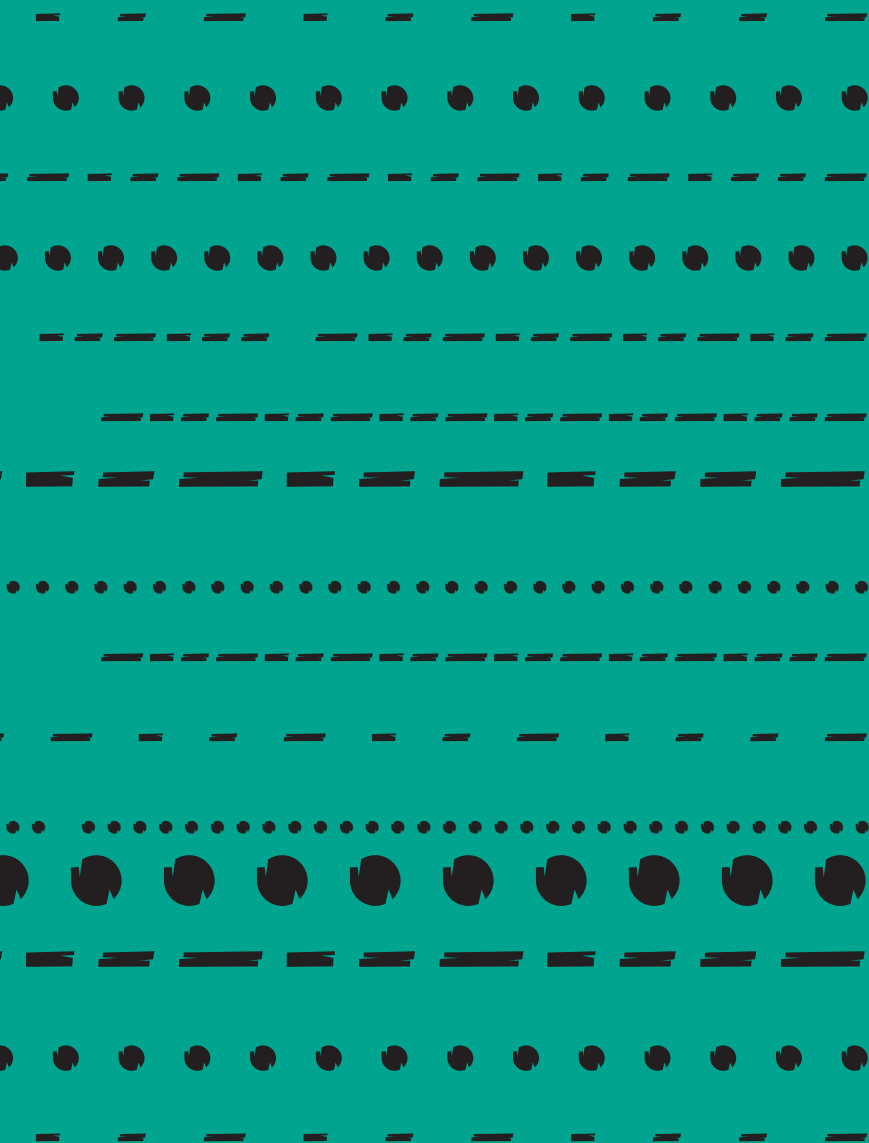

Vojtěch Matocha

PRAŠINA

Vojtěch Matocha

PRÁVY

ilustrace Karel Osoha

ŠINÁ

Vychází s podporou Ministerstva kultury ČR

© Copyright Vojtěch Matocha, 2018

Illustrations © Karel Osoha, 2018

ISBN 978-80-7432-910-4

NEŠTĚSTÍ NA ŠIBENIČNÍM VRCHU

Doprava, doleva, doleva a do kopce. Doprava, doleva, doleva a pak do kopce. Nebo doprava a pak do kopce? Zatraceně. Jirka Klimeš otevřel oči a ještě jednou se podíval na mobil. Modrý puntík na mapě stále ukazoval druhou ulici severně od náměstí Míru. Dobře, takže doprava, doleva, doleva a pak nahoru do kopce. Jasná věc. Ale stejně to bude zázrak, jestli nezabloudí. GPS je super věc, ale jenom tady na Vinohradech. Až vyleze nahoru na Prašinu, musí znát cestu nazpaměť, jinak se ztratí. A z Prašiny se nikomu o pomoc nedovolá.

Byl konec října, slunce ještě příjemně hřálo, ale už docela slabě, jakoby unaveně. Jirka šel za dědou na Prašinu poprvé sám. Nahlas by to nejspíš nikdy nepřiznal, ale trochu se bál. S mámou chodili za dědou docela často, možná dvakrát do měsíce, ale to bylo něco jiného. Máma cestu znala, na Prašně vyrostla. Odstěhovala se odtamtud až po svatbě. Když šel Jirka s ní, vodila ho tím bludištěm křivolakých uliček, plácků a průchodů se stejnou jistotou, jako kdyby měla přejít z jednoho konce Václaváku na druhý.

O čtvrti jménem Prašina se říkalo leccos, ne všechno byla pravda. Jedno ale bylo jisté: na Prašině nefungovala elektřina. Lampy tu nesvítily, tramvaje nejezdily, rádio nehrálo a hodinky na baterku se zastavily, když se s nimi člověk na Prašinu vydal. Proč? To nikdo nevěděl. Když byl Jirka menší, pozval pražský primátor vědce a univerzitní profesory z celého světa, aby té záhadě přišli na kloub. Důstojní páni měřili, zkoumali a přemýšleli, psali články do odborných časopisů a pořádali v Praze konference. Na nic ale nepřišli. Prašina byla čtvrt jako každá jiná a elektřina by v ní fungovat měla, jenže zkrátka a dobře nefungovala. Tedy ne že by nefungovala vůbec, to zase ne. Lidé na Prašině žít mohli, někteří tu dokonce bydleli. Když byla bouřka, blýskalo se nad Prašinou vždycky nejvíc. Jako kdyby bouřkové mraky naopak přitahovala. Svítlna ale na hranici Prašiny vždycky zhasla. Krok zpátky a rozsvítla se. Krok do Prašiny a zablikala a zhasla.

Ještě v druhé půlce devatenáctého století patřila Prašina mezi nejvýstavnější pražské čtvrti, kolem dvou pahorků mezi dnešním Václavským a Karlovým náměstím se stavěly honosné měšťanské domy, sázely se parky a dláždily silnice. Na konci devatenáctého století se ale všechno změnilo. Čas na Prašině se jednou provždy zastavil. Zatímco se po celém městě rozsvěcovaly první elektrické lampy, do pohybu se daly první tramvaje a ulice zkřížily první dráty elektrického vedení, Prašina den za dnem ztrácela svou někdejší slávu. Kdo mohl, odstěhoval se jinam a do opuštěných domů se začali stahovat ti, kteří se stranili světa nebo neměli na vybranou: žebráci, zločinci a podivíni. Paláce chátraly, dvory a zahrady zarůstaly plevelem, obchody jeden po druhém krachovaly. Prašina zůstala temná a tichá, nebezpečná, nasáklá příběhy a tajemstvím.

Jirka si dodal odvahy, vypnul mobil a vydal se ulicí vzhůru, těžkou tašku plnou sklenic a lahví raději uchopil oběma rukama. Asphalt vystřídaly kočičí hlavy, budovy kolem zešedly a zčernaly, z ulic se vytratila auta, hluk se vzdálil za hradbu domů. Nejpozději za hodinu bude zpátky. Nebude se s nikým bavit, nikde se nezastaví, prostě dojde k dědovi, pozdraví ho, položí tašku na stůl a půjde zpátky. Děda nejspíš neví, že ho někdo přijde navštívit. Ale doma určitě bude, už dávno nikam nechodí, vždyť se o berlích sotva dostane z jednoho pokoje do druhého. Jirkovi rodiče mu nahoru na Prašinu čas od času nosí jídlo a další věci, které potřebuje. Než odletěli do Říma, musel jim Jirka slíbit, že za dědou ve čtvrtek odpoledne zajde a zjistí, jestli mu něco neschází.

Barvířskou ulici našel překvapivě snadno a během cesty nepotkal živou duši.

Děda bydlel v bytě v přízemí vysokého, pětipatrového domu. Muselo se projít průjezdem a potom přes zanedbaný dvůr s rezavou pumpou až k domovním dveřím. Nikdy se nezamykaly, v celém domě prý kromě dědy bydlel jen jediný další člověk a na schodišti nebylo co ukrást. Jirka se prosmýkl dovnitř do tmavé chodby, minul otlučené dopisní schránky a zabušil na dveře dědova bytu.

Zaslechl blížící se kroky a znenadání ho přepadl nepříjemný pocit. Něco není v pořádku. Vzápětí pochopil: neslyší klapání berlí. V bytě je někdo cizí. Honem pryč. Nestihl však udělat ani krok. Dveře se rozletěly, silná ruka popadla Jirku za rameno a vtáhla ho dovnitř. Jirka v úleku upustil tašku a ta se řinčením dopadla na dlažbu.

„Co tady chceš?“ zavrčel ten chlap. Vysoký, s protáhlým, hubeným obličejem, věk něco přes třicet, na bradě strniště, přes ramena červenočerná flanelová košile, na nohách

prodřené džíny a v puse místo cigarety vypálená sirka. Chodidla bosá. Bosá? Zloděj, který přišel bosky?

„Do-dobrý den,“ vypravil ze sebe Jirka. „já jdu... za dědou, on tu bydlí.“

Chlap v kostkované košili si ho podezíravě změřil pohledem a pak zavolal přes rameno: „Je tu za vámi nějaký kluk, znáte ho?“ Ozvaly se další kroky, tentokrát pomalé, šouravé, po každém došlápnutí následovalo tiché klapnutí berle. Jirkovi spadl kámen ze srdce. Děda.

„Jo, to je Evin kluk, pusť ho,“ zaslechl známý hlas a sevření kolem ramene povolilo. „Co tady děláš, Jirko? Myslel jsem, že jste jeli pryč.“ Děda se dobelhal do předsíně a neznámý chlap ustoupil stranou.

„Jeli beze mě, já musím zítra do školy. Přinesl jsem... tašku, tašku s jídlem,“ řekl opatrně Jirka. Děda se neusmál, nic neřekl, jen si s tím chlapem vyměnil rychlý pohled a zatáhl závěs mezi předsíní a obývacím pokojem. Než mu závěs zaclonil výhled, Jirka zahlédl, že stůl v pokoji je pokrytý nějakými neznámými předměty a mezi nimi stojí zapálená petrolejka. Papíry, nějaké provázky nebo dráty, krabičky nebo co to bylo... Proč nemá vidět, co leží na stole? Co se tady sakra děje?

„Dobře,“ pronesl děda po chvíli ticha a zatvářil se rozpačitě. „Děkuju, Jirko. Nevěděl jsem, že přijdeš, nečekal jsem tě. Jsem moc rád, že jste na mě mysleli. Ale teď mám nějaké... zařízení, promiň. Nemůžu se ti věnovat. Takže... co kdybys šel teď domů a vrátil se zase až někdy s mámou?“

Jirka užasle přikývl a děda pokračoval: „Po Prašíně bys neměl chodit sám, divím se, že tě máma pustila. Tady Patrik je zrovna taky na odchodu, doprovodí tě na Pavlák, odtamtud už trefíš.“ Jirka pohlédl na neznámého chlapa a pak na dědu. Konečně se na dědových rtech objevil aspoň náznak

úsměvu: „Neboj, Patrik ti neublíží. Sedni si tady a počkej, jen si pobere pár věcí a hned půjde. Tady máš trochu šťávy.“

Jirka zůstal sám. Nic nechápal. Sklenice s bezinkovou šťávou ho studila v dlani, ale neměl chuť se napít. Všechno v bytě mu najednou připadalo cizí. Děda něco tají? Vždyť, vždyť... děda přece vůbec nikam nechodí, nikdo ho nena-vštěvuje, nikoho nezná. Co umřela babička, celé dny jenom čte knížky, krmí andulky nebo hraje na klavír. Je pravda, že Jirka si s dědou nikdy moc nerozuměl. Děda se málo smál, věčně hleděl do knih, a když se s Jirkou bavil, používal slova, která Jirka neznal. Navíc bydlel na Prašíně a každý věděl, že na Prašíně bydlí jenom divní lidi.

Patrik se vynořil ze dveří do obývacího pokoje, přes rameno batohu, na nohou sandály. Jirka ještě viděl, jak mu děda podává velký papírový sáček, zřejmě plný něčeho těžkého. Když ho Patrik zavázal a strčil do batohu, kovově to zacinkalo.

„Jdeme,“ pohlédl na Jirku, otevřel dveře a vyšel ven na chodbu. Jirka ho následoval, na prahu se ještě rychle otočil k dědovi. Ten ale jen beze slova přikývl, zamumlal, že mají s mámou za týden přijít, a přibouchl dveře.

Ulicemi Prašiny kráčeli rychle a mlčky, Jirka Patrikovi sotva stačil. Dvakrát zabočili a minuli starý, oprýskaný kostel. Pak se domy zmenšily, přibýlo starých hrázděných stavení, uličky se zkroutily a na nárožích se objevily otlučené kamenné patníky. Jirka se nejistě rozhlédl: „Jdeme správně? Tudy se přece k metru nedostaneme. Měli jsme jít z kopce...“

„Vezmeme to přes Šibeniční vrch a pak dolů na Karlovo náměstí,“ odvětil Patrik a ani na vteřinu nezpomalil.

Jirka nejistě polkl. Šibeniční vrch byla nejstarší a nejzpuštěnější část staré Prašiny, křivolaké uličky, domky z nepalovaných cihel a mezi nimi dvory. Nahoře na vršku prý kdysi

postavili vězení a na plácku poblíž vztyčili šibenici. Kamarád ze školy Jirkovi říkal, že prý na jednom dvorku pořád stojí, i když vězení už dávno zbourali. Jirka tomu ale moc nevěřil.

„Proč jdeme tudy? Přes Šibeniční vrch je to přece delší cesta,“ namítl Jirka.

„Nemusíš všechno chápat, prostě jdeme tudy,“ odpověděl Patrik bez dalšího vysvětlení a Jirka už se radši na nic neptal.

Procházeli zrovna úzkým průchodem mezi dvěma rovnoběžnými ulicemi, když se Patrik náhle zarazil a couvl několik kroků zpět. Zdola někdo přicházel, nějaký muž v tmavé bundě, rychle se blížil. Zatím je nemohl vidět, zůstali schovaní v místě, kde se průchod lámal. Patrik neřekl ani slovo, popadl Jirku za rameno a přitiskl ho ke zdi.

„Buď zticha. Máme problém,“ zašeptal a ve tváři mu nervózně zacukalo. Pohlédl uličkou nahoru a pak dolů. Všiml si jich neznámý, nebo ne? Patrik vydechl, ještě jednou se rozhlédl. Nakonec mu padl zrak na staré, špinavé dveře vedoucí do jednoho z domů. Vzal za kliku, ale bylo zamčeno. A tak ustoupil krok dozadu a vši silou se do nich opřel. Povolily. Patrik vpadl dovnitř, pevně sevřel Jirkovo zápěstí a táhl ho za sebou do tmy.

„Co... co se děje?!“ šeptal Jirka. Srdce mu bušilo. Co s ním tady chce dělat? Neměl by radši křičet o pomoc? Uvnitř domu bylo šero, po zemi ležela prkna plná rezavých hřebíků a všude ve vzduchu vířil prach, takže se tu skoro nedalo dýchat. Patrik se nezastavoval, táhl Jirku pořád dál a dál, z jedné místnosti do druhé.

„Pomoc!“ zakřičel Jirka. Patrik se otočil, ve tváři úplně bledý, pravou ruku přitiskl Jirkovi na ústa, zatímco mu levou pořád křečovitě svíral zápěstí.

„Ticho,“ procedil mezi zuby, „já ti neublížím, slibuju. Ale oni by mohli, věř mi. Takže buď prosím zticha.“ Jací oni?

„Viděl jsi ho?“ dolehl k nim rozbitým oknem hrubý hlas a Jirka ucítil, jak se mu Patrikova dlaň přitiskla na ústa o něco pevněji.

„Ne, tudy nešel,“ ozval se druhý hlas, o něco vyšší, jakoby nakřáplý.

„Musí tu někde být, narazil jsem na něj o dvě ulice výš a pak jsem ho viděl vcházet sem do průchodu, šel přímo k tobě,“ namítl prvý.

„Někdo tu křičel, ale neviděl jsem nikoho.“

„Měl s sebou nějakýho kluka. Hele, podívej se na tohle. Určitě se schovávají uvnitř.“ Zaprášenými chodbami domu se k Jirkovým uším doneslo zavržení otevíraných dveří.

„Buď zticha a pojď,“ zašeptal Patrik.

Narazili na schodiště. Patrik se bez rozmýšlení vydal vzhůru, Jirka klopýtal za ním. Proč by mu měli ublížit? Nezná je a oni neznají jeho. A vůbec, co je zač tenhle Patrik? Zná dědu. Na rozdíl od Jirky, očividně. Zdola se ozval lomoz a pak hlasité zaklení.

V horní místnosti panovalo přítmí, oknem dovnitř pronikal úzký pruh světla. Jirka viděl mohutné křeslo, polici s knihami, krb a nad ním dva portréty v okrouhlých rámech: mladá žena a kníratý muž v důstojnické uniformě. Nevedly odtud žádné dveře a schody tu končily. Patrik dvakrát přešel sem a tam. Tvářil se ustaraně. Tady je najdou, utéct není kam. Jirka ho bez dechu sledoval.

„Kdo jsou ti lidi?“ zašeptal nakonec a vrhl vystrašený pohled ke schodišti. Patrik se příkrčil, tvář jen několik centimetrů od Jirkovy.

„Tvůj děda a já na něčem pracujeme a oni nám v tom chtějí zabránit,“ řekl potichu.

„A co děláte?“ zeptal se Jirka.

„Nic špatného. Ani nezákonného,“ dodal Patrik a pak rychle pokračoval: „Mě znají a už mě nějakou dobu sledují. O tvém dědovi ale neví. Jestli tě chytnou a dozví se, co jsi zač, dostaneš dědu do velkých potíží. Hodně velkých potíží. Jestli chytnou mě, seberou mi tenhle batoh a všechno, co je v něm. To by bylo pro tvého dědu ještě horší. Takže jim musíme utéct. Oba.“

Patrik se tvářil smrtelně vážně a Jirka po krátkém zaváhání přikývl.

Zaskřípání dveří v dolním pokoji. Za chvíli vyjdou nahoru. Patrik popošel k oknu. Vystoupali sice jen do prvního patra, ale na téhle straně domu byli dobrých šest metrů nad zemí, budova stála ve svahu. Dole se rozkládala zarostlá zahrada, z kopřiv a keřů jako ostrůvek v moři vyčnívala plechová střecha kůlny. Vlevo od okna vedla úzká římsa.

„Utečeme tudy,“ prohlásil Patrik. „Ale kdyby nás měli chytit, radši si tu pár věcí schovám.“ Pak sundal batoh z ramen, vytáhl z něj ten papírový sáček s něčím kovovým, co dostal od dědy, a schoval ho za řadu knih na polici, takže nebyl vidět.

„Běž, půjdu hned za tebou,“ nahodil si Patrik batoh zpátky na ramena a pomohl Jirkovi do okna. „No tak, běž přece!“

Jirka zůstal stát. Neměl rád výšky. Jestli spadne, něco si zlomí. Přinejlepším.

„Běž,“ postrčil ho Patrik a pod Jirkou se zakymácel svět. Udělal tři nejisté krůčky, záda přitisklá k domu, pod nohama prázdno. Co tu vůbec dělá? S očima upřenýma před sebe a dechem zadržným se sunul dál po římsě až k místu, kde zahrada končila prkennou ohradou a kde se stěna stácela v pravém úhlu nad tmavou ulici. Za sebou uslyšel nějaký křik, ale nevěnoval mu pozornost. Nahlédl za roh, dole

nikdo nebyl. A pak uviděl kovový žebřík, vedl dolů ze střechy a končil možná dva metry nad dlažbou. Natáhl po něm ruku a sevřel rezavou příčku v dlani. Co nejrychleji šplhal dolů. Žebřík vrzal a v místech, kde byl upevněný, se drolila omítka. Nakonec skočil. Dopadl na nohy, ale pád neustál a svalil se na zem.

Za okamžik se na žebříku objevil Patrik. Batoh neměl. Asi ho nechal v pokoji. Nebo mu ho vzali. Jirka se nejistě postavil na nohy, levé koleno ho bolelo. Neměl by utíkat pryč, dokud může? Vtom se mu nad hlavou ozval tlumený výkřik. Patrik padal. Žebřík neunesl váhu dospělého těla a úchyty se vytrhly ze spár mezi kameny. Žebřík se začal kácet směrem od domu. Patrik ještě hmátl po římse, ale ta už byla moc daleko. O vteřinu později se zřítíl zády napřed na dlažbu ulice. Něco křuplo a Patrik zůstal nehnutě ležet.

Jirka vyděšeně zíral na bezvládné tělo. Proboha! Klekl si na zem. Patrik ještě dýchal, ale jen přerývaně a chrčivě, oči měl zavřené. Jirka nahmatal v kapse mobil. Displej byl černý. Stiskl tlačítko, ale nic se nestalo. Co to...? Prašina. Samozřejmě. K čertu, co teď? Volat o pomoc? Někdo tu poblíž určitě žije, ale kdo? Stařenka, feťák, šílenec...? Jirka vsunul dlaň pod Patrikův zátylek a zaklonil mu hlavu. Patrik se sípavě nadechl a otevřel oči. Nasál vzduch ještě jednou a podruhé, v očích měl však nepřírozený lesk. Pravou ruku sevřenou v pěst posunul směrem k Jirkovi, snažil se něco říct, ale nezvládl to. Pak zachroptěl, jeho hrudník se dvakrát ztěžka nadzdvihl, ale potřetí se Patrik nadechnout už nedokázal. Deset vteřin ticha, patnáct vteřin... To nemůže být pravda, to nemůže být pravda, honilo se Jirkovi hlavou. Ne, to nemůže být... Patrikova zaťatá pěst povolila a Jirka uviděl malý klíč s červenou hlavičkou. Uchopil ho.

Ulicí se někdo blížil. Jirka slyšel dupání a hrubé hlasy. Srdce se mu rozbušilo. Pohlédl na Patrikovo tělo a vzápětí se rozhodl. Zachránit ho už nemůže. Rozběhl se pryč, ale za prvním rohem zůstal stát. Neměl by radši zmizet, dokud to jde? Zvědavost však byla silnější než strach. Otočil se a opatrně se vyklonil. Viděl, jak se k Patrikovi ulicí blíží dva muži. První byl podsaditý, oblečený do černé kožené bundy a džínů. Druhý působil dojmem trénovaného zápasníka; vysoký a svalnatý, na nohách tmavé kalhoty a na těle sportovní mikina s kapucí. Oba měli krátce střižené černé vlasy. Něco říkali, ale Jirka jim porozuměl, až když přišli blíž.

„Ten to má spočítaný,“ prohlásil ten v černé kožené bundě, když se sklonil k Patrikovu tělu. V jeho hlase nebyla ani špetka lítosti. Vyslovil ta slova stejně nezúčastněně, jako kdyby komentoval počasí nebo cenu rohlíků. Patrik je mrtvý! Mrtvý... Jirkovi se rozklepala kolena. Tohle všechno je jako zlý sen, strašlivý, zlý sen... Chvilí bylo ticho a potom ten člověk v kožené bundě dodal: „Nic u sebe nemá. Vůbec nic.“

„No, šéf nebude mít radost,“ odvětil druhý rozmrzele a každou slabiku nepatříčně protáhl. „Tohle se nemělo stát.“

„Někde tu musí být ten kluk,“ odpověděl chlap v kožené bundě. Napřímil se a začal se rozhlížet. Jirka už na nic nečekal a běžel pryč. Dolů k náměstí, po schodech doleva a pořád rovně. V ulicích Prašiny se zešeřilo, Jirka si za některými okny všiml slabé, mihotavé záře. Běžel jako o život. Nazdařbůh ulicemi dolů. Přes rameno zkontroloval, jestli ho někdo nepronásleduje. Byl sám. Díkybohu. Jednou ho zastavila slepá ulička, u hromady rezavých popelnic se musel otočit a vrátit až k poslední odbočce. Mířil dolů z Šibeničního vrchu a hluk města sílil.

Už to nemůže být daleko. Možná dva bloky. Konečně lidé. Normální lidé z normálního světa. Paní se psem, nějaký muž s aktovkou. První zaparkovaná auta. Jirka stiskl tlačítko na mobilu a displej se rozsvítil. Konečně. Opustil Prašinu. Doběhl až na Karlovo náměstí a svalil se na lavičku uprostřed parčíku. Nikdo si ho nevšímal.

Jirka seděl na lavičce ještě skoro čtvrt hodiny, než se jeho dech jakžtakž zklidnil. Mezitím se na Karlově náměstí rozsvítilo pouliční osvětlení. Lidé procházeli sem a tam kolem zářících výloh obchodů, auta se valila Ječnou ulicí a k Jirkovým uším se ze všech stran nesl šum města. Ze všech stran kromě jediné. Když se Jirka ohlédl, viděl dlouhou ulici vedoucí nahoru do tmy. Za nocí zůstávala Prašina černým ostrovem uprostřed zářícího oceánu. Na okamžik se mu zdálo, že tam někoho vidí. Skutečně. Mezi tichými domy tam procházela shrbená postava a dlouhou tyčí rozsvěcovala bledé, plynové lampy.

Byl čas jít domů.

STÍNY NAD PRAHOU

Tramvaj sebou cukla a zastavila se, světlo zhaslo. Lidé si začali něco mumlat, a když uplynula dobrá minuta a vůz se nerozjel, zakřičel někdo směrem k řidiči: „Hej, tak co bude?!“

Jirka seděl úplně vepředu. Viděl, jak se s trhnutím otevírají dveře řidičovy kabiny a ven se kutálí mohutná postava v reflexní vestě: „Výstup předními dveřmi, haló, výstup pouze předními dveřmi! Dál nejedeme, technická závada!“ Nespokojené hlasy na okamžik zesílily a pak se všichni začali hrnout k východu.

Tma pohltila celou ulici. Byla plná stojících aut, o nějakých sto metrů výš ji přehrazoval kamion. Řidič nejspíš ztratil kontrolu nad vozidlem a zastavil až o strom, ten zůstal napůl vyvrácený, napůl opřený o stříšku nad zahrádkou restaurace. Okolo se shlukovali lidé a o něčem hlasitě diskutovali. Jestli se nikomu nic nestalo, muselo to být obrovské štěstí. Jirka se prosmýkl mezi auty k chodníku. Řidiči seděli ve tmě na svých sedadlech nebo se opírali o kapoty a čekali.

„Haló, víte někdo, co se děje?“ slyšel Jirka osamělý výkřik, ale nezaslechl žádnou odpověď. Co se tady proboha stalo? Na kraji silnice málem vrazil do policisty, který se snažil udílet nějaké pokyny, jenomže ho nebylo ani vidět, ani slyšet.

Jirka pokračoval po svých ulicích vzhůru. Když před pár minutami nasedl na Karlově náměstí na tramvaj, myslel si, že alespoň pro dnešek dobrodružství skončilo. Zřejmě se pletl. Přidal do kroku. O nějakých sto metrů dál už ale po zmatku nebylo ani památky: lampy svítily, policie odkláněla dopravu do vedlejší ulice, výloha vietnamské večerky červeně a zeleně blikala. Domů to má ještě kus, pomyslel si. Nevadí, stejně nechtěl být sám doma po tom všem.

„Můžu se ještě stavit? Potřebuju něco probrat,“ poslal esemesku a odpověď od En přišla za pár vteřin: „Ok. Tonda je tu taky.“

En se ve skutečnosti jmenovala Anastázie, ale kdo ji líp znal, říkal jí En. Anna jí přišlo dost nudné, Stázina divné. V první třídě jí někdo začal říkat anglicky Anne, a než si zjistila, jak se to správně píše, už se všude podepisovala jako En a zůstalo jí to. Lepší En než Stejsi, prohlašovala později. Bydlela jen s babičkou ve starém činžovním domě pár ulic od hranice Prašiny, přibližně napůl cesty mezi náměstím Míru a I. P. Pavlova. Jirka se s ní skamarádil díky Tondovi, to byl její o rok mladší bratranec, se kterým chodil do třídy a kdysi i seděl v lavici, než Jirku vzali na osmileté gymnázium a Tonda zůstal na základce.

Přišla mu dolů otevřít, na sobě měla úzké džíny a vytahané černé tričko s růžovým nápisem. Na zápěstí jako obvykle tři gumové náramky.

„Ahoj, už jsi to slyšel?“ spustila na něj En hned ve dveřích. Jirka zavrtěl hlavou a zamračil se. Novinky přece přináší

on. „Je toho plná televize, uvidíš,“ řekla a vyrazila k výtahu. Tmavý cop vlál za ní.

Nahoře, těsně pod střechem, měli klubovnu. Útulnou půdní místnost s šikmým stropem, kde se dřív sušilo prádlo a kterou léta nikdo nepoužíval, dokud sem En s Tondou nepřitáhli koberec, petrolejku a hromadu polštářů na sezení. Tonda tu cvičival na housle, aby nikoho nerušil, a En v prasklém akváriu chovala tři hraboše, které jí babička zakázala mít v pokoji. V zimě se jim tu kouřilo od pusy a bundy si radši vůbec nesundávali, malá plynová kamínka nikdy nedokázala podkroví úplně vyhřát.

„Čau,“ zavolal na něj přes rameno Tonda, oči přilepené k obrazovce notebooku, zářící ve tmě vedle petrolejky. Jirka si podal polštář a posadil se vedle něj, zatímco En nachystala hrnky a zalila čaj. Na obrazovce běžely televizní zprávy, reportérka stála s mikrofonem před budovou magistrátu: „... se zatím nevyjádřila. Krizový štáb hlavního města svolal zasedání na desátou hodinu večerní, o přijatých opatřeních vás budeme informovat v živých vstupech.“

„Můžete to vypnout a říct mi, co se tady děje?“ ozval se Jirka trochu podrážděně. Tonda zavřel notebook.

„Prašina se zvětšila,“ řekl vzrušeným hlasem, „dvanáct tisíc lidí je bez proudu, tramvaje nejezdí, pár aut se vybouralo, protože jim přestaly fungovat brzdy, a teď nemůžou nastartovat. Odešly dva vysílače mobilního signálu, dalším možná dvaceti tisícům lidí neteče voda...“

„Vždyť sotva začal podzim,“ řekl Jirka překvapeně. Každý věděl, že se hranice Prašiny posouvá a že to nějak souvisí s počasím. Za hezkých letních dnů se Prašina zmenšovala, jako kdyby se na slunci scvrkávala. Když naopak mrzlo nebo dlouho a vydatně přšelo, rozpínala se a pohlcovala další

domy a ulice. Rozdíl mezi létem a zimou ale činil nějakých dvacet, možná pětadvacet metrů a lidí, kteří v tom území na předělu žili, na to byli dobře připravení.

„Nejvíc to zasáhlo Vinohrady a oblast kolem Karláku. Na druhé straně se Prašina rozšířila taky, ale ne tolik,“ řekla En a podala Jirkovi hrnek s čajem. „Vypukla hrozná panika, lidi se bojí a přímo na místě se hrozně těžko dostávají k informacím, když tam nic nefunguje.“

„Čeho se bojí? Vždyť je to totéž, jako když vypnou proud, to se děje pořád,“ nechápal Jirka.

„To právě není totéž. Když vypnou proud, funguje ti mobil, můžeš si svítit baterkou... a hlavně je celkem jasný, že ti ho za chvíli zase zapnou,“ zachmuřila se En.

„Však Prašina zase ustoupí, ne?“ zeptal se Jirka.

En jenom pokrčila rameny: „Snad.“

Ustrkla čaje, ale byl moc horký, tak ho položila na zem a popošla k malému okénku ve stropě. Když se z něj člověk pořádně vyklonil, viděl střechy okolních domů, komíny a v dálce věže kostela svaté Ludmily a za ní žižkovský vysílač.

„Dokážeš si vůbec představit, co to všechno způsobí?“ řekla nakonec. „Prašina se rozšířila v některých směrech skoro o pět set metrů. Pět set metrů! To je strašně moc. Zasáhlo to spoustu domů, kanceláří, obchodů... Nikdy tam Prašina nebyla a nikoho ani ve snu nenapadlo, že by někdy mohla dosáhnout tak daleko. Co ti lidi budou dělat, jestli to tak zůstane?“

„Přestěhují se jinam?“ navrhl Jirka.

En se jenom ušklíbala: „Kdo si od nich ty byty a domy koupí, aby si oni mohli koupit nové bydlení někde jinde? Na Prašině nikdo bydlet nechce, možná pár bláznů, ale jinak

nikdo.“ Jirka musel připustit, že na tom něco je. Ostatně En měla pravdu skoro vždycky. Na to už si za ty roky, co se znali, zvykl.

„Ale to není všechno,“ prohlásila En a zamračila se ještě víc: „Nikdo neví, proč na Prašíně nefunguje elektřina, a všichni si na to zvykli. Prostě jsme kus města obětovali a přestali s ním počítat. Co když je ale dnešek jenom začátek? Co když se to rozšíří po celé Praze? Nebo po celé Evropě? Tohle už není problém pár lidí. Jo, vím, že to zní nepravděpodobně, ale nevíme nic, takže je možné úplně všechno.“

Na okamžik zavládlo ticho, jen z kouta se ozývalo šramocení, jak hraboši pobíhali sem a tam po akváriu. Kolem petrolejky poletovaly mušky. Ve tmě se vždycky klubovna zdála menší než ve skutečnosti: stíny ovládly všechny kouty a prostor, kde se šikmý strop dotýkal podlahy. Zůstal jen obláček světla uprostřed místnosti.

„Jirko,“ ozval se najednou Tonda, „co máš s kolenem?“ Přes kalhoty prosakovala krev. Památka na Patrika a skok ze žebříku. Kolik času uplynulo? Sotva hodina. Vůbec si toho nevšiml. Počkal, až se zezdola vrátí En s dezinfekcí a obvazem, a pak se pustil do vyprávění. Nic nevynechal: dědu, Patrika, tajemné pronásledovatele, sáček schovaný na policiče, útěk po římse, Patrikův pád.

„Dal mi tohle,“ ukázal jim klíč s červenou hlavičkou.

„Od čeho to je?“

„Nevím, asi bych ho měl dát dědovi,“ odpověděl Jirka.

„Dopisní schránka nebo visací zámek,“ mínila En, „klíče od bytů bývají větší. Nic ti k tomu neřekl?“ Jirka zavrtěl hlavou.

„Už jsi to napsal vašim?“ zeptal se Tonda. Nad tím ještě Jirka nepřemýšlel. Měl by? Radši je nebude děsit, plánovali tu cestu do Říma tak dlouho...